

da der indkom en Forsvarsplan fra den daværende Regjering. Denne Forsvarsplan blev, som ærede Medlemmer erindre, vist tilbage, men Forslaget til Sikkring af Kjøbenhavn mod Søfiden fremkom igjen i de Forslag, som et senere Ministerium indbragte, og fremkom endelig i 3die Stadium, dengang den nuværende Regjering i sidste ordentlige Samling fremkom med sin samlede Forsvarsplan. Hvad gaar nemlig denne Foranstaltning ud paa? Den gaar ud paa at sikre os mod, at Kjøbenhavn sthydes ned af en tilfældig Flaadeafdeling, der under urolige Begivenheder giver Nøds her i Sundet. Miblet til at sikre sig herimod, har man efterhaanden indset, er Stableringen af en ydre Forsvarslinie, idet Artilleriets stærke Udvikling har medført, at de Forter, vi for Tiden raade over, ere trengte tilbage i anden Linie. Det, Regjeringen i den Retning forlanger, er altsaa kun, hvad der i Principet er begjært af tidligere Regjeringer, og hvad Alle, selv de forskjelligste Grupper og Folk fra de forskjelligste Steder, have været enige om Nødtigheden af. Naar man ser tilbage til de Forsvarsforanstaltninger, der i sin Tid bleve foreslaaede, vil man erindre, at Striden aldrig har dreiet sig om, hvorvidt Kjøbenhavn skulde sikres mod Søfiden eller ikke; Alle have været enige om Nødvendigheden af at sikre det Punkt i Landet, som er Centrum for alle Landets Livsaarer, som faa at sige er Hoveddepotet for alt vort Krigsmateriel, og som er Danmarks eneste Flaadestation, at sikre det Punkt, hvis Undervingelse er ensbetydende med Danmarks Undervingelse. Har der været Strid, da har den udelukkende dreiet sig om, ved hvilke Mibler man skulde sikre Kjøbenhavn mod Søfiden. Man har været enig i Principet om, at der maatte en ydre Forsvarslinie til, for at gjøre den indre Forsvarslinie brugelig og kraftig, men medens Regjeringen og dens Tilhængere, medens Landsthinget s. Ex. altid har hævdet, at en saadan ydre Linie ikke havde stor Betydning, naar den ikke var grundet paa faste Forter, saa have Regjeringens Modstandere hævdet, at en Linie, grundet paa faste Forter, var Indledningen til en Befæstning af Kjøbenhavn mod Landsfiden, og man har ikke villet gaa ind paa denne Wei. En saadan Forbindelse mellem Kjøbenhavns Befæstning mod Søfiden og dens Befæstning mod Landsfiden forekommer mig at være overordentlig løs, men Faktum er dette, at hvor der har været Strid om Udførelsen af Foranstaltningerne, har den kun dreiet sig om, hvorvidt den ydre Linie skulde være permanent eller foreløbig. Naar nu Regjeringens Forslag til Foranstaltninger til Forsvarsvesenets Fremme efterhaanden er strandet paa Grunde, som man ligefrem kan sige have været Sagen mere eller mindre uvedkommende, saa foreligger det Spørgsmaal, om nogen som helst Regjering kan forsvare at lade det saarbareste Punkt i hele Danmark ligge aabent, det

Punkt, hvorigennem en ringe Overtægt i Flaadens Styrke hos en eller anden Nation kan undervinge Landet eller i ethvert Tilfælde tvinge Landet ind i Alliancer, der kunne føre til dets Undergang. Dertil maa vistnok Enhver svare: Nei; men lige over for de Kjendsgjerninger, der foreligger, lige over for de Stjer, som Forsvarsagen er strandet paa, bliver der ikke Spørgsmaal om at faae den slot igjen for Diebliffet. Altsaa, Spørgsmaalet er kun det, hvorvidt man kan udville det Bestaaende saaledes, at man igennem en fornuftig og forstandig Benyttelse af, hvad vi have, kunde faae en Sikkring for det saarbareste Punkt i vort Land. Det, man har, er Flaaden og de nuværende Forter; altsaa, man maa henvende sin Opmærksomhed paa Flaaden og paa de nuværende Forter. Saavel Regjeringens Plan, som den Kontraplan, der blev opstillet imod den, vare enige om en Ting, og det var at sikre Kjøbenhavn mod Søfiden og søge at sikre Kjøbenhavn mod Landsfiden ved en Sikkring af Sjælland, altsaa ved at anvende Flaaden til Koncentration af Tropper paa Sjælland og til at afværge en Landgang. Denne store Plan er løbet paa Grund; hvad her foreslaas, er ikke nogen Del af en større Plan, det er Foranstaltninger, der — som jeg tidligere har haft Leilighed til at betegne — staa over alle Forsvarsplaners Foranstaltning eller, om ærede Medlemmer hellere vilde det, høre til alle Forsvarsplaners Foranstaltning; altsaa det, som det dreier sig om, er, at udnytte, hvad man har. Vi have, som sagt, for at jeg skal gjentage det, Flaaden og Forterne. Flaaden kommer ikke til at kunne spille den Rolle, der tidligere var tiltænkt den, den Rolle nemlig, at kunne virke i videre Forstand til Landets Forsvar, saalænge den ikke kan forlade Kjøbenhavn; saa længe den ikke kan det, er den henvist til at forsvare Kjøbenhavn. Der er en eneste Forbindelse imellem enhver anden Plan og Kjøbenhavns Forsvar mod Søfiden, og den ligger deri, at fra det Dieblif, Kjøbenhavn har en forsvarlig Befæstning mod Søfiden, saa kan Flaaden benyttes paa andre Steder, men saa længe dette ikke er Tilfældet, er man henvist til at benytte Flaaden til Kjøbenhavns Forsvar mod Søfiden. Dette er imidlertid en høist kostbar Benyttelse af Flaaden, men det er den eneste, man er henvist til; altsaa den Wei, der i Forslaget er gaaet, er den, der anvises af de faktisk Forhold. Ingen Regjering, der har faaet Diet op for Vigtigheden af dette Spørgsmaal, kan — det gjentager jeg — undrage sig for at sikre Kjøbenhavn imod en forsmædelig Undervingelse; men, naar Flaaden skal være den yderste Linie i Forsvaret paa Kjøbenhavns Rhed, saa maa Kampen være bygget paa helt andre Forudsætninger end den Kamp, der gik ud paa at afværge Landgange. Flaaden vil da kun have at optræde imod Orlogsmænd, der